

Que la pau ens acompanyi
per camins de veritat.
tots els jorns de nostra vida:
pau del Crist Ressuscitat.

Cors oberts a l'esperança
d'una nova creació,
oferim la pau als homes
com a signe de l'amor.

Senyor, si els nostres ulls no et veuen
el dia es torna nit, Senyor,
quan trobem les petjades,
hem trobat el camí. El camí.

**Has deixat petjades en el camí;
nosaltres, que et cantem,
les volem seguir (Bis)**

Senyor, el món crida paraules:
que lluny són terra i cel! Senyor,
que la Paraula teva
creixi en la nostra fe.

Senyor, si viure sense els altres
és viure sense tu, Senyor,
l'amor amb què tu estimes
acostarà el que és lluny.

Senyor, si escoltes com batega
el món que tu has creat, Senyor,
escolta la pregària
dels qui has aplegat.

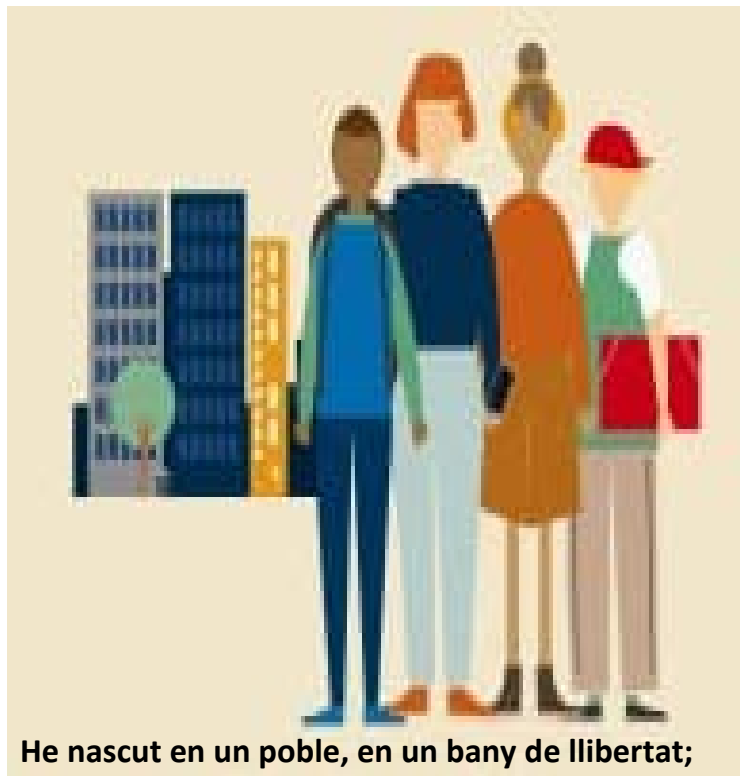
Hem sentit una Paraula,
l'hem guardat a dintre el cor,
ja és llavor ben preparada
que demana nous sembradors.
Tot un Déu diu que ens estima,
tot un Déu s'ha fet proper,
ha vingut a dar-nos vida,
necessita pregoners.

**És Crist que vol portar
l'amor a cada llar;
demana missatgers
que el vulguin ajudar.
Farem xarxa de veus,
farem xarxa de mans,
lleugers els nostres peus
a molts duran la pau.**

Eucaristia

Inici de curs, 6 d'octubre 2018

Secretariat d'Apostolat Seglar

**He nascut en un poble, en un bany de llibertat;
nascut en el poble del Crist,
marcat amb el do de l'Esperit,
un poble que em dóna la fe
i em fa caminar amb esperança.**

El meu poble va néixer en una festa,
el meu poble va néixer entorn d'un pa,
la nit, la mort tenia llesta,
el vi passava de mà en mà,
el meu poble va néixer a preu de sang
i la mort feria tot passant.

El meu poble ha fet un llarg viatge,
el meu poble camina en el temps,
en duu ferides a la imatge,
en duu les senyes a la pell,
el meu poble reneix a la il·lusió
quan es dreça fidel al seu Senyor.

Secretariat d'Apostolat Seglar

c/ S. Pau 101, 08007 Barcelona /Tel. 93 310 15 68
www.apostolatseglarbcn.cat / dseglar@arqbcn.cat

Del llibre del Gènesi, 2, 18-24

El Senyor-Déu digué: «No seria bo que l'home estigués sol. Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi».
El Senyor-Déu modelà amb terra totes les bèsties salvatges i tots els ocells, i els presentà a l'home, a veure quin nom els donaria: el nom que l'home donava a cada un dels animals era el seu nom. L'home donà el nom a cadascun dels animals domèstics i salvatges i a cadascun dels ocells, però no en trobà cap capaç d'ajudar-lo i fer-li companyia. Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, li prengué una de les costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. Després, de la costella que havia pres, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home digué: «Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn. El seu nom serà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs». Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i des d'aquell moment ells dos formen una sola carn.

Salm responsorial 127,

La bondat i l'amor del Senyor duren per sempre (2)

*Feliç tu, fidel del Senyor,
que vius seguint els seus camins.
Menjaràs del fruit del teu treball,
seràs feliç i tindràs sort.*

*La teua esposa fruitarà com una parra,
dins la intimitat de casa teua;
veuràs els fills com plançons d'olivera
al voltant de la taula.*

*És així com els fidels del Senyor seran beneïts.
Que el Senyor et beneïxi des de Sió.
Que tota la vida puguis veure
prosperar Jerusalem.
Que puguis veure els fills dels teus fills.
Pau a Israel!*

De la carta als cristians hebreus, 2,9-11

Germans, Jesús, abaixat, va ser posat un moment per sota dels àngels, però ara, després de la passió i la mort, el veiem coronat de glòria i de prestigi, perquè Déu, que ens estima, va voler que morís per tots. Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria, i convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments. Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix pare, i per això no s'avergonyeix d'anomenar-los germans.

Al·leluia

*Si ens estimem, Déu està en nosaltres,
i dintre nostre el seu amor és tan gran
que ja no hi falta res.*

De l'evangeli segons Sant Lluc 10,1-12

En aquell temps, el Senyor, en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avancesin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: «Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que enviï més homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: "Pau en aquesta casa". Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa, i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa.

Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: "El Regne de Déu és a prop vostre". Però si en un poble no us volen rebre, sortiu als carrers i digueu: "Fins la pols d'aquest poble que se'ns ha posat als peus, us la deixem. Però sapiguen això: El Regne de Déu és a prop". Us asseguro que quan vingui el gran dia, la sort de Sodoma serà més suportable que la d'aquell poble».